

hederne i en overgangsperiode får mulighed for at undlade konkret måling. Det sker ved, at told- og skattemyndighederne får bemyndigelse til at acceptere andre opgørelsesmetoder end direkte måling i en del af 1996. Det er en af forudsætningerne for dispensation, at der påbegyndes måling senest den 1. juli 1996. For energiforbrug, der er baseret på varm luft, foreslås ligeledes en midlertidig dispensationsmulighed fra konkret måling.

Den praktiske gennemførelse af de grønne afgiftslove er blevet nærmere vurderet af de berørte virksomheder, erhvervsorganisationer og myndigheder siden lovgivningens vedtagelse i foråret. Dette lovforslag udmønter de forslag, der uden at de miljømæssige virkninger svækkes kan føre til en lettere og mere enkel administration i virksomhederne.

Hovedprincippet for energiafgifterne og CO₂-afgiften er som hidtil, at elselskaberne og olieselskaberne m.v. opkræver afgiften til staten.

Afgiften fremgår af energileverandørens faktura. Virksomhederne kan herefter i varierende omfang få afgifterne godtgjort.

Virksomhederne skal opdele forbruget til forskellige anvendelser. Først mellem rumvarme og proces og derefter eventuelt proces mellem let og tung proces.

Opdelingen mellem rumvarme og proces sker i energiafgiftslovene.

For brændslerne er næsten al energi som udgangspunkt rumvarme, medmindre det positivt er defineret som proces. Lovene indeholder klare definitioner af, hvad der kan få afgiftsgodtgørelse som procesenergi. Resten er rumvarme.

For elektricitet er der som udgangspunkt tale om, at forbruget er til proces, medmindre de særlige rumvarmeanvendelser er særlig opregnet i loven.

For langt hovedparten af virksomhederne anvendes brændslerne til rumvarme. For disse virksomheder er der ikke særlige tekniske vanskeligheder. Fra 1. januar 1996 kan der ikke længere ske godtgørelse af CO₂-afgiften på leverancerne af rumvarmebrændslerne. Den nye naturgasafgift på 1 øre pr. m³ kan heller ikke godtgøres. For energiafgifterne kan der alene ske delvis godtgørelse.

Der er dog en del virksomheder, der både bruger brændsler til rumvarme og til proces.

Disse virksomheder skal opdele forbruget. Det giver ikke vanskeligheder, hvis energileverancen til proces og rumvarme sker til forskellige brændsels-tanke mv.. Afgiften på fakturaen til tanken, der forsyner procesanlægget, kan godtgøres efter procesreglerne, og afgiften på fakturaen til tanken, der forsyner rumvarmeanlægget, godtgøres efter rumvarmereglerne.

Hvis brændslet leveres til et fyranlæg, hvorfra der leveres såvel rumvarme som procesvarme, skal man som hovedregel opgøre den samlede mængde producerede varme og den mængde varme, der anvendes til proces (den billigste sats). Resten er rumvarme.

Ved dette lovforslag lægges der dog op til, at rumvarmeforbruget kan opgøres direkte, hvis der er tale om et dampanlæg eller rumvarmen udgør en lille del af forbruget.

Det er givetvis disse opdelinger og afmålinger, der giver anledning til mest bekymring i virksomhederne.

Det er vigtigt at være opmærksom på, at reglerne for godtgørelse af energiafgifter er baseret på virksomhedernes egne angivelser. Told- og skatteregionerne vil normalt alene få oplysninger fra virksomhederne om, hvor meget virksomheden mener, den skal have godtgjort for en periode. I langt de fleste tilfælde vil virksomhedens angivelse umiddelbart blive lagt til grund ved godtgørelsen. Dette system, der indebærer administrative fordele såvel for virksomhederne som myndighederne, bygger på en forudsætning om, at virksomhederne er de, der bedst ved, hvad der foregår i virksomhederne.

Told- og skatteregionerne foretager med mellemrum stikprøvevis kontrol af, om virksomhederne har forstået og følger reglerne. Virksomheder, der bryder reglerne, unddrager ikke alene det offentlige afgift, men kan samtidig udsætte andre virksomheder for en urimelig konkurrence.

Den tillid der vises over for virksomhederne, ved at lade dem selv angive over for myndighederne og tage udgangspunkt heri, forudsætter, at virksomhederne efterfølgende kan begrunde og dokumentere deres angivelser. Lovene indeholder derfor regler om, hvordan afgiftsgrundlaget skal opgøres, og i vejledninger fra Told- og Skattestyrelsen er det præciseret, at opgørelserne skal baseres på målinger. Da den største godtgørelse gives til proces, er det forbruget hertil, der skal opgøres sammen med det samlede forbrug. Virksomhederne har dermed en egen interesse i, at målere er i drift og virker. Det ville forudsætte en helt anderledes intensiv kontrol, hvis det var myndighederne, der skulle være ansvarlige for opgørelserne.

Disse regler for, hvad der skal opgøres, står i afgiftslovene, der blev vedtaget i foråret, og er klare. Opgørelserne skal baseres på målinger. Når man tager i betragtning, at afregning mellem husholdninger og energiforsyningsvirksomheder normalt også er baseret på målinger, også selv om der ofte er tale om opgørelser af langt mindre mængder, end opgørelserne i virksomhederne vil omfatte, er det klart ikke